

B Ú C S Ú Z U N K

Kedves Biatorbágyi Polgártársak!

Szomorú kötelességem tájékoztatni Önöket, hogy 2021. február 7.-én elhunyt Szatay Lajos, 87 éves korában.

Sokan ismerték: Lajosként, Lajos bácsiként.

Talán az első dolog, ami a legtöbbünknek eszébe jut róla az, hogy mindig mosolyt tudott csalni az arcunkra egy vicces mondattal, történettel.

Nem volt ő egy rendkívüli ember. Csak egy volt, közülünk. Mégis..., élettörténetén végigtekintve úgy érezzük, hogy hagyott maga után valamit, amiről érdemes megemlékezni:

Szatay Lajos 1934-ben született földműves szülők középső fiaként.

Villanszerelő szakmát tanult, majd az Keményfém Ipari Műveknél dolgozott 25 évig.

Innen az OKISZ Labor Vállalathoz vezetett az útja, ami nyugdíjazásáig munkahelye volt.

1957-ben megházasodott és családot alapított. Az a cél vezérelte, hogy családjának többet adjon, mint amivel az ő élete indult. Ennek érdekében:

- elektromos gépeket javított szabadidejében,
- esti iskolában leérettségizett, közben
- művelte a családi gyümölcsöst és piacra hordta a megtermelt barackot.

Amiben igazán örömet lelte, amiről a legtöbben emlékeznek rá az a közösségért, a közösségben végzett munkája volt. Ebben az jellemezte, hogy a feladatait fáradhatatlanul, az élen járva végezte el. Ezek közül a legemlékezetesebbek:

- az 1959-ben alapító tagja volt a Biai Dalárdának, melyet később éveken keresztül vezetett is. Fellépéseket, programokat szervezett.
- a szívének egyik legkedvesebb elfoglaltsága a Biatorbágyi Nyugdíjas Klubbal kapcsolatos tevékenysége volt. Imádta a heti összejöveteleket, a névnapokra vidám verseket írt, kirándulásokat kezdeményezett.
- az 1980-as évek végén tanácselnök helyettesként részt vett Biatorbágy nagyközség tanácsának munkájában, a testvérvárosi kapcsolatok építésében, helyi nemzetiségi szervezetek létrehozásában.
- egyik alapítója volt a Biatorbágyi Ifjúsági Fúvószenekarnak,
- aktív tagja volt a Biatorbágy és Környéke Mozgáskorlátozottak Egyesületének

Közösségért végzett munkájáért 2004-ben megkapta a „Biatorbágyért” kitüntetést.

A 2010 után elhatalmasodó mozgáskorlátozottsága gátat szabott közösségi munkájának, de még maradt benne energia: ebben az időszakban két verses kötete is megjelent.

Életének 87. évében távozott közülünk. Azt mondják csak az hal meg, akit elfelejtenek. Hisszük, hogy amíg itt lesz Dalárda, Nyugdíjas Klub és Önkormányzat, addig emléked fennmarad!

Legyen békés, csendes pihenésed Lajos, Lajos bácsi, Apu, Nagypapa...